

A romantic couple is shown in a close embrace, sitting on a bed or sofa. The man is wearing a dark polo shirt and the woman is wearing a dark dress. They are in a cozy, decorated living room with a stone fireplace, a window with a view of trees, and various holiday decorations including string lights, a reindeer head, and a small Christmas tree. The overall atmosphere is warm and intimate.

OLIVIA LEWIS

KERST MET DE KINGS

'Humor en erotiek spatten van de pagina's af. Wat een heerlijke boeken schrijft Olivia Lewis.' [GOODREADS](#)

Verschenen van Olivia Lewis:

King-serie:

Spelen met vuur
Affaire
Achter gesloten deuren
Verlossing

Queen-serie:

Totale chaos
Weg van jou
Mijn alles

Kerst met de Kings-serie:

Winterwonderland
Ingesneeuwd
Vreugdevuur
Vuurwerk
Skivakantie

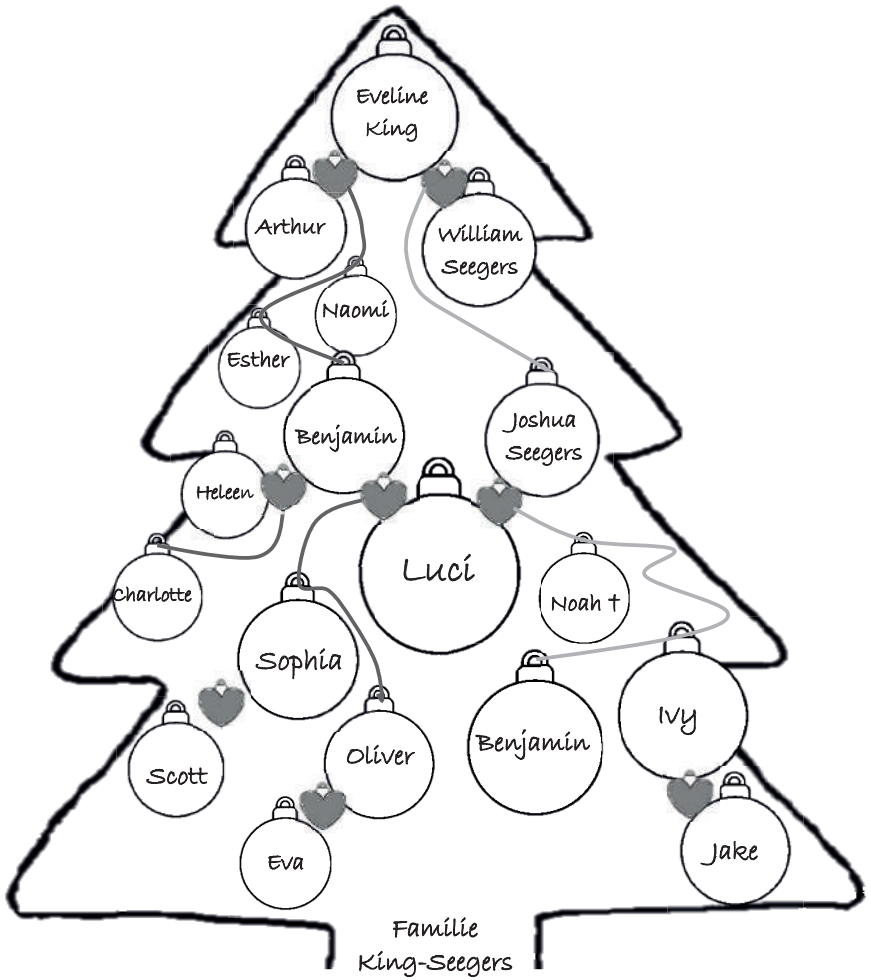
Princess-serie:

Zwaartekracht
Uitdaging
Samen

Olivia Lewis

Kerst met de Kings

De Fontein

Winterwonderland

Deel 1

Josh & Luci

1

‘Er was eens ...’ Ik ga rechtop zitten, steek de achterkant van de pen in mijn mond en denk na. ‘Er was eens een ... shit man, ik kom er niet uit.’

‘Er was eens een shitman? Wat ben je nou eigenlijk aan het doen?’ Josh ploft tegenover me aan tafel met een biertje. ‘Dit gaat toch om de kerstuitnodigingen? Is shitman de nieuwe kerstman?’

‘Hou anders even op ja, met je shitman.’ Ik gooi de pen hard tegen zijn borst. ‘Ik wilde een leuk zinnetje op de uitnodigingen schrijven, aangezien we deze kerst toch dat sprookjesthema hebben? Dus ik d-’

‘Wat voor thema?’ loeit hij. ‘Een sprookjesthema? Ben je niet goed?’

‘Dat wist je al.’ Ik haal m’n schouders op en glimlach lief.

‘Wat? Dat je niet goed bent of dat we blijkbaar een fucking sprookjesthema hebben met kerst?’

‘Allebei. Maar de meiden en ik hebben dat bedacht. Het sprookjesthema.’

‘Ja hèn, dat snap ik ook nog wel. Ik mag aannemen dat Oliver en Ben hier niet mee zijn gekomen. M’n broer ook niet en ik al helemáál niet. Dan blijven jullie prinsesjes over. Of trouwens, heksen, kan ook. In ieder sprookje zit een heks.’ Hij zet zijn flesje met een bonk op tafel. ‘Maar ik heb nieuws

voor je, opperheks, ik doe niet mee.’

‘Ik heb ook nieuws voor jou, opperlul, je doet wel mee.’

‘Opperlul.’ Hij grijnst trots.

‘Dat was geen compliment,’ bits ik. ‘Je kunt me ook gewoon helpen. Stop met zeiken.’

‘Nee, ik ga niet helpen want ik wil geen kerst met een sprookjesthema. Ga eens weg joh, ik ben een kerel! Ik wil geen Anna-en Elsa-pakje aan.’

‘Jij bent dan ook Olaf.’

‘Geen idee wie Olaf is, maar ik doe er gewoon niet aan mee. Punt.’ Hij spreidt zijn armen en kijkt me hoofdschuddend aan. ‘Ik doe niet eens een pak aan op mijn eigen bruiloft. Denk je dan dat ik me ga verkleden als Olaf of zo?’

Ik schiet in de lach bij het idee.

‘Zie, je lacht me nu al uit. Fuck dat.’ Hij grijpt z’n bierflesje van tafel en staat op. ‘Schrijf maar op je kaartjes: er was eens een Josh die niet meedeed aan die stomme sprookjeskerst. Klaar.’

‘Dan niet.’

Hij trekt de koelkast open en kijkt me wantrouwend aan. ‘Dan niet?’

‘Precies. Dan niet.’

‘Wow ...’ mompelt hij. ‘Daar kom ik makkelijk mee weg.’ Hij neust in de koelkast en sluit uiteindelijk mokkend de deur. ‘Ik ga naar de Mac.’

‘Doei.’ Ik buig me weer over de uitnodigingen. Misschien kan ik ze trouwens beter typen. Nu ik er beter over nadenk ... ik zie mezelf – met mijn afschuwelijk kromme handschrift – geen tientallen kaartjes schrijven voor iedereen die ik wil uitnodigen.

‘Doei? *Just like that?*’

‘Ga gewoon.’

“‘Ga gewoon?’”

‘Josh ...’ Ik kom overeind. ‘Als jij bij voorbaat ons leuke plan de grond in stampt omdat jij je niet wil verkleden, dan heb ik je even niets te zeggen. Zie je het dan niet voor je?’ Ik ga staan en maak een groots gebaar met mijn armen. ‘De zaal in Noah prachtig aangekleed in sprookjesachtige wintersferen, tafels vol lekker eten, we laten mensen ophalen met koetsen, de vrouwen dragen baljurken en w-’

‘Tafels vol lekker eten?’

‘Wat mij betreft kom je in je stomme spijkerbroek, *I don’t care*, maar ga me niet tegenwerken. Alsjeblieft. De meiden zijn echt enthousiast.’

Hij kijkt me droog aan. ‘Jij en Sophia, bedoel je.’

Ik schuif met mijn blote voet over de vloer. ‘Ivy iets minder, ja. Maar dan komen jullie samen in je spijkerbroek.’

De voordeur gaat open en dicht, daarna de gangdeur. Achter Josh komt Sophia de woonkamer in lopen. Gister zijn Scott en Soof teruggekomen van een kleine tournee door België en ze zijn allebei doodmoe.

‘Ha meissie!’ roep ik. ‘Waar heb je Scott gelaten? Ik dacht dat jullie samen zouden langskomen.’

‘Hij was na de lunch in slaap gevallen, ik heb ’m laten liggen,’ antwoordt ze, terwijl ze gapend aan tafel gaat zitten.

‘Soof, je moeder heeft het over een sprookjesthema voor kerst,’ zegt Josh. ‘Weet jij daar iets van?’

‘O. Een sprookjesthema?’ Ze trekt haar wenkbrauwen op.

Ik tuit mijn lippen.

‘Ze zegt net dat je heel enthousiast bent,’ gaat Josh droog verder.

‘Eh ...’ Ze kijkt me verward aan. ‘Ja, ik ben eh, heel enthousiast,’ zegt ze, overtuigend knikkend. ‘Superleuk. Een ...’ Ze trekt een wenkbrauw op. ‘Een sprookjesthema?’ fluistert ze naar me, maar natuurlijk veel te hard. ‘*What the fuck?*’

Josh zucht, kijkt me aan. ‘Iedereen is heel enthousiast Luus, ik heb het in de gaten. Ik begin een beetje het vermoeden te krijgen dat je zelf graag koninginnetje wil spelen die avond. Klopt dat?’

‘Neuh,’ mompel ik.

‘Scott wil vast *prince charming* zijn.’ Sophia glimlacht dromerig. ‘Josh is Shrek.’

‘Ha!’ lach ik. ‘Heb ik jou niet vaker Shrek genoemd, schat?’

Josh gaat weer zitten en kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Het is zo’n blik waar ik van ga giechelen, ik krijg het maar niet onder controle. Sinds ik hem ken overkomt me dit als hij zo naar me kijkt. Wanneer zijn gezichtsuitdrukking me vertelt: wacht maar, ik pak je zo.

‘Begint ze weer te hinniken hoor.’

‘Ja sorry.’ Ik duw mijn hand tegen mijn mond. ‘Maar goed, Soof?’ Ik kijk op. ‘Jullie zijn het eens met het sprookjesthema?’

‘Jullie?’ Josh fronst zijn wenkbrauwen. ‘Ik zie Van Spakenburg hier niet aan tafel zitten.’

‘Scott vindt alles prima.’ Sophia wappert met haar hand. ‘Als jij gelukkig wordt van een groot feest met sprookjesthema, dan doe je dat lekker, mam.’

‘Echt niet!’ roept Josh. ‘Hij gaat zéker niet akkoord! Kunnen we niet gewoon ... weet ik veel. Een rock ’n’ roll-thema doen?’

‘Da’s ook leuk.’ Soof knikt instemmend. ‘Of de jaren vijftig. Dat was een mooie stijl. *The Great Gatsby*.’

‘Dat is allemaal al zo ... uitgekauwd.’ Ik laat mijn schouders zakken.

‘Nee, sprookjes is lekker vernieuwend.’ Josh wuift mijn argument weg. ‘Ik zeg: familievergadering. Haal Ollie er maar bij, Ben, Ivy. Dan gaan we samen een thema bedenken en ik wed dat dat géén sprookjesthema wordt.’

‘Als je het Ben gaat vragen lopen we allemaal in een Super

Mario-outfit.' Sophia staat op en zet een koffiekopje onder de machine. 'En Ivy kiest voor een Hardrock Café-thema of zo. Overleg het gewoon met mensen die er verstand van hebben.'

'Moet het per se een thema hebben, Luus?' Josh kijkt me vermoeid aan.

'Dat hebben we iedereen vorig jaar beloofd, weet je nog? Ze hebben het de laatste weken nergens anders meer over.'

'Ze?'

Ik haal mijn schouders op.

'Je moeder dus,' zucht Josh.

'En Iris, Bianca, Michelle, Leonore ...' somt Sophia op. Ze komt weer tegenover me zitten en neemt een slokje koffie. 'En Martha, Annette en oma. Ik was er laatst bij toen mam een borreltje had georganiseerd. Iedereen heeft zin in het kerstfeest in Noah.'

'Het is september ...'

'Als je iets wil organiseren moet je vroeg beginnen,' antwoord ik eenvoudig. 'Bovendien heb jij vorig jaar gezegd dat je flink wilde gaan uitpakken, met je dronken kop.' Ik klop op Josh' arm. 'Dus we kunnen niet terugkrabbelen nu.'

'Moulin Rouge misschien?' oppert Sophia. Ze bukt om de pen van de grond te rapen die ik daarstraks gooide en trekt het papier onder mijn arm vandaan.

'Moulin Rouge?' echoot Josh, terwijl Sophia het opschrijft. 'Met andere woorden, loop er tijdens kerst bij als een hoer. Wat denk je zelf?' Hij trekt de pen uit haar hand en krast de geschreven woorden door.

'Wat ben je toch kinderachtig,' bits ik. 'Moulin Rouge is hartstikke leuk.'

'Nee.'

'M-'

'Nee.'

‘Sjonge,’ mokt Soof. ‘Middeleeuwen dan misschien?’
‘Wat ben je toch creatief!’ roep ik. ‘Dat is leuk! Da-’
‘Nee, gek! Middeleeuwen? Daar weet niemand toch iets van!’
Josh schudt zijn hoofd. ‘We zijn vierduizend jaar verder.’
‘Dan kun je een ridder worden,’ knik ik enthousiast.
‘Ik wil geen ridder worden.’

‘Back to the future? Cowboys en indianen? Winterwonderland?’ Sophia gooit de thema’s een voor een naar buiten. Mijn prachtige dochter met haar prachtig werkende brein, dat niet altijd doet wat het moet doen, maar nu toevallig wel.

‘Dat vind ik een goeie!’ roep ik schel, terwijl ik ga staan en in mijn handen klap. ‘Dat is eigenlijk wat ik een beetje voor ogen had met sprookjes. Winterwonderland. Josh, dat wordt ’m!’

‘Maar er komen superveel kerels.’ Josh spreidt zijn armen. ‘Wat is er voor kerels nou leuk aan Winterwonderland?’

‘Dan gooi je er een vleugje casino tegenaan,’ stelt Soof voor. Nú heeft ze Josh’ aandacht. Hij kijkt geïnteresseerd haar kant op. ‘Roulette, poker, geef iedereen wat fiches, klaar. De mannen zijn tevreden. Dan doe je de aankleding á la Winterwonderland. Iedereen happy.’

‘Jij, Sophia King ...’ Josh buigt naar haar toe en drukt zijn handen tegen haar wangen, hij verfrommelt haar gezicht compleet. ‘Jij bent geniaal. Bedankt hiervoor. Luus, regel jij die Winterwonderland-shit maar. Ik regel het casino.’

Opgewekt loopt hij de kamer uit. Soof kijkt hem na en trekt gekke bekken om haar gezicht weer in de plooi te krijgen.

‘Mafkees,’ mompelt ze.

‘Weet je nog, Soofje ...’ Ik ga weer zitten en glimlach bij de herinnering die boven komt drijven. ‘Dat papa een groot kerstfeest organiseerde in het Sterrenborgh? Jij was zes, Ollie was acht. Het thema was toen “Black Tie”.’

‘Flarden,’ peinst ze. ‘Maar dat komt denk ik door de foto’s en

de filmpjes. De herinneringen eraan zijn vaag. Was dat die ene keer toen je mij wijn had gegeven en ik daardoor een spetterend optreden gaf?’ Ze trekt een slome kop en rolt met haar ogen.

Ik begin te grinniken, harder en harder. ‘Ja, dat was die keer.’
‘De pik is kapot.’

Ik schiet hard in de lach, zie haar nog zo staan. ‘En al die oudjes waren hevig geschokkeerd! Ze wisten niet waar ze moesten kijken!’

Sophia lacht zacht, ik zie aan haar gezicht dat ze probeert de herinnering terug te halen. Wat ontzettend jammer dat het niet is gefilmd. Misschien wist ik toen al dat ze op een dag beroemd zou worden.

Eerste druk , in gelimiteerde oplage, december 2021

Tweede druk, november 2022

Derde, aangepaste druk, oktober 2023

Copyright © 2021 Olivia Lewis

Copyright © 2021 , 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 6994 6

ISBN e-book 978 90 261 7001 0

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergave-apparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.